

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2423/2019
27.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Јово Кораћ, адвокат из ..., против туженог Ловачког удружења "ББ" ..., кога заступа пуномоћник Биљана Настић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3149/18 од 19.12.2018. године, у седници одржаној 27.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3149/18 од 19.12.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3149/18 од 19.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1804/15 од 25.01.2018. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде материјалне штете исплати 60.000,00 динара, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове 150.000,00 динара, за претрпљени страх 200.000,00 динара и за умањену радну способност 200.000,00 динара, као и захтев за накнаду трошкова поступка. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 110.200,00 динара у року од 15 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3149/18 од 19.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и пресуда Основног суда у Сомбору П 1804/15 од 25.01.2018. године потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што се позвао и на одредбу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 87/18) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати

ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву тужиоца за накнаду материјалне и нематеријалне штете у вези повреде коју је задобио у лову дана 03.11.2010. године. Лечење тужиоца завршено је 01.02.2010. године, а тужилац је тужбу ради накнаде штете против туженог поднео дана 30.11.2015. године. Полазећи од одредбе члана 376. ЗОО, нижестепени судови су утврдили да је тужилац тужбу поднео након истека рока предвиђеног за застарелост и одлучили у складу са правним схватањем о примени прописа који регулишу застарелост накнаде штете. Сходно томе, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 30.11.2015. године. Вредност износа опредељеног у тужби је означена на укупно 610.000,00 динара (по свим основама), што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља 5.033 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд применом члана 403. став 3. ЗПП нашао да је ревизија тужиоца недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа
судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић